

**Кузьміна Наталія,
група 03-19 (кухар, кондитер)**

I місце

Як тільки ступаєш на поріг училища, відразу відчуваєш, що опинилась в особливому місці, де поки що ніхто нічого не знає. Спочатку дуже складно було знаходити потрібну аудиторію. Будівля училища велика, охайна та красива, затишна, не схожа на інші. Ти нібито вдома, а не в навчальному закладі. З любов'ю та смаком оформлені стіни, сходи, коридори, вікна. Дуже красиві та просторі кабінети, оснащені новітньою технікою. Вже з першого погляду помітно, що життя в училищі кипить і ніхто навіть не замислюється зупинятись на досягнутому.

В училищі дуже активне студентське життя: регулярно проводяться різноманітні творчі заходи, різні конкурси, дискотеки...

Окремо варто відмітити гарний, до речі, безкоштовний гуртожиток для тих учнів, які приїхали навчатися з інших міст чи сіл. Гуртожиток знаходиться поруч з навчальними корпусами, а з іншої його сторони облаштовано спортивний майданчик, так що охочі можуть підтримувати свою спортивну форму. У вільний від занять час до послуг учнів спортивна зала, де проходять тренування з різних видів спорту. У гуртожитку розташована бібліотека, яка вразила мене не так великою кількістю книг, як доступністю до інтернету.

Окреме захоплення у першокурсників викликає їдальня, де можна насолодитись не лише смачними стравами, а й просто красивим інтер'єром. А поруч, у навчальному барі, під приємну музику можна поласувати кавою, училищною випічкою, соками, цукерками.

Словом, Шосткинське ВПУ надає своїм учням усі умови для успішної освіти.

У мене дружна, весела група. Одногогрупники завжди прийдуть на допомогу, так, серед нас є хлопчик, який потребує сторонньої допомоги, і ми без вагань піклуємося про нього.

З'явилися навчальні предмети, яких не було у школі. Вимоги зовсім інші. Предметів багато. Кожен предмет потрібно знати досконало. Тут не школа! Не вивчив – за гарні очі відмінно не поставлять.

...Підбиваючи підсумок, маю сказати, що за мої перші 30 днів навчання, вже, безперечно, в моєму училищі, я зрозуміла, що це і важка праця, і справжнє задоволення. Найголовнішим особистим враженням стало відчуття свободи, незалежності, усвідомлення вірного професійного вибору. Я сама обрала свій шлях і вступила до Шосткинського вищого професійного училища, бо мені потрібні глибокі знання та вміння для подальшої самореалізації та розвитку. І, як каже наш директор Олександр Анатолійович, немає кращих учнів в світі, ніж з професійної освіти!

Савельєва Наталія,

група 07-19 (Секретар керівника, обліковець з реєстрації бухгалтерських даних)

II місце

Honestly, let's admit what we have to admit
The standards you put out are harsher on yourself

(Давайте будемо чесними і визнаємо це,
Ваші вимоги до самих себе жорсткіші, ніж до інших)

Гурт «BTS»

Виходити із зони комфорту завжди хвилююче і страшенно цікаво, адже ніхто не знає, що буде далі. Саме так першокурсники вступають на поріг нового життя. До приходу в училище багато хто з нас уже мають свою життєву мету. Шляху назад немає.

Перший місяць навчання для першокурсників завжди особливий. Мабуть, цей період запам'ятовується на все життя, адже це так класно – нарешті вилетіти з міцних обіймів батьків і вирушити в самостійне, доросле, сповнене гордості та перемог життя.

За моїми спостереженнями протягом першого місяця навчання, є три типи першокурсників. Перший тип – це грубіяни і невігласи. Такі учні, зазвичай, шокують усіх своєю поведінкою та нецензурними висловами. Для них бійка – як цукерка для маленької дитини. Привести до тями їх може тільки позбавлення стипендії.

Другий тип – це сором'язливі та тихі учні, які гарно навчаються, але можуть легко загубитись у загальному галасливому натовпі ровесників. На щастя для всіх, такі першокурсники у подальшому кардинально міняються: стають сміливими, активними та непереможними.

Третій тип – це гармонійні й універсальні студенти. Вони обирають свою спеціальність усвідомлено, бо давно мають чітку життєву мету. У них високий рівень інтелекту, вони самоорганізовані й товариські.

Як би ми не хотіли, але в житті, крім хороших моментів, трапляються й неприємні. Кожен першокурсник, ідучи на святкову лінійку з приводу початку навчального року, сподівався на подальше ідеальне життя у стінах нового навчального закладу, хоча у глибині душі кожен розумів, що так не буває. Упевнена, що кожен першокурсник уже в перший місяць свого навчання тут стикався хоч раз із чимось неприємним: життя – воно таке... Неприємності можна описувати вічність, а що можна сказати про гарні сторони? Насамперед це нові знайомства, незабутні позаурочні заходи. Це – перші кроки в доросле життя, час веселощів та студентського кохання. Саме цей період є найбільш важливим для здобуття знань. Це пора нових вражень та міцної дружби на довгі роки.

Студентство – найяскравіший період життя!

Тамара Ануфрієва,
методист Шосткинського ВПУ,
фанатка самостійної та відповідальної частини учнівської молоді,
член журі конкурсу

ВАШІ перші 30 днів навчання в училищі

Час летить: це погана новина.

Добра новина: ви – пілот свого часу.

Майкл Альтшулер

Давно хотіла поділитися спостереженнями та думками, бо – наболіло.

Конкурс творчих робіт першокурсників проводиться уже вдесьте, і 10 років я чекала на твір, написаний розумним, спостережливим і – найголовніше! – сміливим учнем (чи ученицею). Для цього мною були розроблені такі вимоги до робіт, щоб конкурсанти не заморочувались ні орфографією, ні синтаксисом, ні мовним стилем, як це зазвичай вимагалось у школі. Я вишукувала думки, аргументи, виважені оцінки. Мені хотілося зустріти першокурсника, який би замислювався над своїм життям, був свідомий власного сьогодення і власних перспектив. І НЕ ПОБОЯВСЯ про це сказати. Натомість переважна частина творів (дуже переважна, на жаль...) – це або суцільний «одобрямс», або така собі «бухгалтерія» - нейтральний перелік подій, які відбувались протягом вересня. Потім я почала збирати конкурсантів на майстер-класи. Це дало певні результати, але не такі, на які сподівалося.

Спочатку я просто шукала нетривіальні думки першокурсників, а через декілька років мені подумалось: «А що б я порадила їм від себе? Що я вважаю головним для них в оці перші 30 днів навчання в училищі?»

Для успішного власного розвитку людина повинна відчувати переломні моменти свого життя і правильно на них реагувати. Іноді, коли не відбувається значних видимих змін, життєві перехрестя помітити дійсно важко. А от навчання в училищі – це видима переміна: новий навчальний заклад, нові навчальні групи, нові предмети, наявність майстра виробничого навчання, нарешті, - стипендія, професійні перспективи, про які твої однокласники, що залишились у школі, ще не думають. Нові педагоги, щоб націлити першокурсників на позитивні зміни, звертають увагу підлітків на нові особливості навчання. І що? Переважна більшість першокурсників, на превеликий жаль, не бажають адекватно відгукуватись на нові умови життя. Вони вочевидь і добровільно ігнорують поворотний момент власної долі. А оговтаються – коли? А час – летить! І є шанси, які не повернеш ні за які гроші!

У творчих роботах конкурсанти, як правило, звертають увагу на зовнішню сторону училищного життя: першOVERесневу урочисту лінійку, посвяту першокурсників, знайомство з педагогами (без якихось особливих вражень), опис кімнат у гуртожитку (теж без особливих емоцій...), нарешті, - отримання стипендії. Але ж рухають нас

уперед не так зовнішні події, як наша реакція на них, наші висновки, наше ставлення і вміння відрізнати головне від неважливого на глибинному рівні, а не за зовнішніми карнавальними проявами. Уміння побачити шанс і взяти його хоча б до уваги, якщо не вдається використати відразу!

Головною подією вересня, як на мене, була зустріч учнів з нашим діловим партнером з Болгарії Сиротіним Петром Івановичем, який опікується влаштуванням учнів на стажування до престижних причорноморських готельних комплексів у м. Варна з перспективою офіційного працевлаштування в подальшому у країнах ЄС, зокрема в Німеччині. Я була вражена багатьма речами під час спілкування з цією людиною. І сам Петро Іванович мене вразив (як людиною, як бізнесмен, як чудовий аналітик), і наші учні. Правда, останні – не завжди в позитивному ключі. Мене захопила і викликала повагу неповнолітня першокурсниця, яка зможе поїхати до Болгарії ще років через півтора-два, але вже зараз вона починає поцікавитись можливими перспективами! Можливо, зараз у її батьків скрутно з фінансами, але хто може стверджувати, що так буде завжди? Маючи чітке уявлення про власні перспективи, можна більш продуктивно розпоряджатися своїми можливостями. А ще мене вразила, і, на жаль, з негативної сторони моя група 07-19, яка відверто проігнорувала цю зустріч... Ніхто ж не вимагав від вас, дорогі мої учні, ні грошей, ані інших якихось «вливань», потрібно було просто послухати і взяти на замітку інформацію, бо вона зараз дійсно допомагає володіти світом! Це ж принципово нові професійні можливості! І фінансові можливості, за якими практично всі плачуть, але мало хто по-справжньому намагається змінювати ситуацію. А тоді, коли шанс буде безповоротно згаяно, ті ж самі люди будуть звинувачувати уряд, політиків, когось іще, але тільки не себе. Мені на думку прийшли слова Маргарет Тетчер, геніальної жінки і політика, яка висловила жорстко, але вірно: «Якщо людина не буде сама піклуватись про себе і свою родину, то ніякий уряд їй не допоможе». Коли я висловила свій улюблений групі майбутніх секретарів (а це в нас елітні групи завжди!) своє здивування їхньою відсутністю на зустрічі з болгарським роботодавцем, то у відповідь отримала ... повну байдужість! То ж чому 15-літня першокурсниця виявилась далекогляднішою від 17-ти, 18-літніх? Вам, старшим, не соромно за себе?

Я також не раз говорила першокурсникам про те, що вони у стінах училища мають чудову нагоду переосмислити свої можливості та почати новий етап свого життя, наповненого успішним навчанням, позитивними змінами особистісного плану. Про це постійно говорять і мої колеги (я це точно знаю!). Чи багато першокурсників прислухаються до цієї настанови? Чому не хочуть опановувати професійні навички? Я розумію втому від загальноосвітніх предметів: вони ще у школі за 9 років набридли, - але спецпредмети, уроки виробничого навчання? Не дано тобі від Бога працювати головою? Так працюй руками! В училищі тобі завжди підуть назустріч! То ж чому перша стипендія багатьма першокурсниками витрачається на цигарки та пиво? Чому – не на корисні речі, які допоможуть у навчанні або й просто зроблять тебе доглянутим, охайним?

...Так про що оцей мій крик душі... ВАІШ перші 30 днів навчання в училищі – це шанс змінюватись у кращу сторону, адже наші педагоги сприймають вас як чисті

листочки: нехай що було з вами у школі – це в минулому. «Не важливо, ким ти був раніше. Покажи, ким ти є сьогодні» . Ми, педагоги, готові сприймати вас по-новому, як рівних собі, достойних поваги і – так! – рівних собі у професіоналізмі. Я, наприклад, хоч і вмію виписувати статті різних жанрів, зате не вмію і вже, напевне, не навчусь варити метал чи ремонтувати автомобілі, готувати антрекоти... То чому ж ВИ себе не поважаєте і дозволяєте собі опинятися на дні власного життя?

Дорогі першокурсники! Ваші перші 30 днів навчання в Шосткинському ВПУ – це реальний шанс повернути життя у продуктивне русло! Тридцять днів вам – на роздуми і планування, а далі – вперед на вершини! І нехай зовні ці вершини не будуть еверестами у стандартному розумінні, головне – щоб ви кожного дня чи місяця перевершували себе вчорашнього. І тоді ви станете справжніми переможцями! А ми вам у цьому з радістю допоможемо.

Т. Ануфрієва, член журі конкурсу